ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Όλγα Τσιλιμπάρη

Ιούλιος του αίματος και των αγώνων:

-26-7-1944: Η Ηλέκτρα Αποστόλου, υπεύθυνη διαφώτισης του ΕΑΜ, κατακρεουργείται από την Ειδική Ασφάλεια.

-26-7-1946: Η Μίρκα Γκίνοβα / Ειρήνη Γκίνη, δασκάλα κομμουνίστρια, εκτελείται από τους μοναρχοφασίστες.

-21-7-1965: Ο Σωτήρης Πέτρουλας, φοιτητής της αριστερής πτέρυγας των Λαμπράκηδων, δολοφονείται στη διάρκεια διαδήλωσης από αστυνομικούς.

Και ο Νοέμβρης δεν πάει πίσω… Μετά τον Μεγάλο Νοέμβρη του ’73, ήρθαν κι άλλοι Νοέμβρηδες του αίματος και των αγώνων:

-Νοέμβρης του 1980, με τον Κουμή και την Κανελλοπούλου.

-Νοέμβρης του 1985, με τον Καλτεζά.

-Αρχές Δεκέμβρη του 2008, με τον Γρηγορόπουλο.

Είχαμε και Μάηδες με τον Λαμπράκη.. Και Γενάρηδες με τον Τεμπονέρα…Και χρόνια ολόκληρα απεργιών και διαδηλώσεων ενάντια στα μνημόνια, στη λιτότητα και τον αυταρχισμό. Αγώνες όλους τους μήνες. Ούτε χτεσινοί είμαστε ούτε απ΄ το πουθενά ερχόμαστε.

Ιούλιος του 2022. Να σκοτώνονται οι λαοί, για τ΄ αφέντη το φαΐ. Σήμερα στην Ουκρανία, πιο πριν στη Γιουγκοσλαβία, εδώ κι εκατό χρόνια στη Μικρασία.

Στην αποδώ μεριά:

-Οι δυνάμεις καταστολής τσακίζουν κοριτσάκια, που διαμαρτύρονται στα Εξάρχεια ενάντια σε συγκάλυψη απόπειρας βιασμών. Και θαμώνες καφενείων, σ΄ αυτό έχουνε παράδοση...

-Ο Γιάννης Μιχαηλίδης, απεργός πείνας, σαν άλλος Κουφοντίνας, σαν άλλος Μπόμπι Σαντς, αργοπεθαίνει με το κεφάλι ψηλά.

-Ο Χρήστος Χρονόπουλος, ανάπηρος από βασανιστήρια που υπέστη μέσα σε αστυνομικό τμήμα, καθηλωμένος στο αναπηρικό αμαξίδιο, ακούει την καταδίκη των βασανιστών του αστυνομικών σε τρία χρόνια φυλακή από το εφετείο.

Κι από την άλλη όχθη:

– Οι δολοφόνοι Αλέξη και Ζακ μάς κοιτάνε κοροϊδευτικά, σφυρίζοντας ανέμελα.

– Το επιτελικό κράτος, παρέα με τραπεζίτες και μεγαλοεργολάβους, ξεσπιτώνουν μεροκαματιάρηδες, φεσώνουν καταναλωτές ενέργειας, ξεπουλάνε και καίνε ό,τι έχει απομείνει.

Και τριγύρω:

Εκατομμύρια χέρια ανθρώπινα, ζεμένα στη γαλέρα της μισθωτής σκλαβιάς, χωρίς ελπίδα, χωρίς αξιοπρέπεια,χωρίς αύριο. Και τα μυαλά στα κάγκελα του σερφαρίσματος, ένα λουλούδι και πενήντα καντάρια κόπρος του Αυγεία.

Νιάτα αλεσμένα στις μυλόπετρες της ανεργίας, της μαύρης δουλειάς,της τράπεζας θεμάτων(ό,τι κληρώσει ο τραπεζίτης...), των ελάχιστων βάσεων καρμανιόλας, της τραποδηθενιάς και του τζόγου. Κι αν δεν πλασάρεσαι καλά μέσα σ΄ αυτό το κερατοπάζαρο, δικό σου το φταίξιμο...

Το βαθύ κράτος, το κράτος της Καρφίτσας, των Γκοτζαμάνηδων, των Εμμανουηλίδηδων, των βασανιστών του ΕΑΤ-ΕΣΑ, των συνεδρίων γονιμότητας, με το ΄να χέρι τα΄ χει βάλει ξανά με τη Μεταπολίτευση του Λαού, Ιούλιος είναι, άλλωστε. Με τ΄ άλλο χέρι υπερασπίζεται εμμονικά τα εκλεκτά του τέκνα, τους κατά συρροή βιαστές και βασανιστές ανήλικων και

ευάλωτων παιδιών.

Βολεμένοι οργανικοί διανοούμενοι, σιτιζόμενοι πλουσιοπάροχα στα καθεστωτικά πρυτανεία, κουνάνε με αυστηρότητα το δάχτυλο στην πλέμπα, στο πόπολο μπάσσο. Με τον κώλο τους μια ζωή στο βούτυρο, έχουνε και ράμματα για τη γούνα μας, μάς βρίσκουνε αχάριστους και βάρβαρους κι ανθρωποφάγους που διαμαρτυρόμαστε για όλα αυτά που ζούμε. Ποιανού οι πράξεις και οι παραλείψεις ανοίγουν διάπλατο το δρόμο στην ανθρωποφαγία, στο φασισμό και στον κοινωνικό αυτοματισμό, ε, αυτό το ερώτημα ούτε εγκυκλοπαιδικά δεν έχει απασχολήσει τους από καθέδρας νάνους... Να πέσει ο κώλος τους στο σανίδι, να τη δούμε τη λεβεντιά τους...

Ιούλιος του 2022. Πνιγηρή αποφορά αναθρώσκει από παντού. Η σπορά των δοσιλόγων και η ομερτά της μαφίας έχουνε μαγαρίσει τον αέρα. Τόσο, που κοντεύει να χαθεί η ευωδία του αίματος και των αγώνων. Φτάσαμε στον πάτο; Μην πεις και στον απόπατο...

Έτσι ήταν πάντα;

Ένας λόγος παραπάνω, για να μην είναι έτσι και αύριο!

Δεν είναι η μοίρα μας να ζήσουμε για πάντα στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, με τσακισμένα σώματα και ψυχές βασανισμένες!

Να ‘ρθει (κι όχι θα ‘ρθει) **καιρός** που να (κι όχι θα) ξεκολλήσουμε απ΄ την προϊστορία του ανθρώπινου γένους!

Δε φεύγει το σκοτάδι με επικλήσεις, ξόρκια και λιβανίσματα, με ανώδυνο (αστικό) ανθρωπισμό. Χρειάζεται **στράτευση στο Όνειρο,** αυτό που δυσφημίσανε, με το αζημίωτο, οι θιασώτες της αγοράς και του δήθεν τέλους της ιστορίας.

Κούνια που τους κούναγε... Τελειώνει ποτέ η Ιστορία;

Νομίζουν ότι παίζουν πια μόνοι τους στο γήπεδο. Ύβρις εκάρπωσεν στάχυν Άτης. Όμως είμαστε κι εμείς εδώ! Χαρά μας να δενόμαστε στα ξάρτια του Ονείρου, ξανά και ξανά. Σαν δουλευτάδες των χεριών και του μυαλού εργάτες...

Το Όνειρο της κοινωνίας των ελεύθερων και ίσων ανθρώπων, αυτό δίνει νόημα στη ζωή και στην ύπαρξη. Με χίλια ονόματα μια χάρη... Αυτό διαλύει το σκοτάδι και ξεκολλάει τον ήλιο από τη λάσπη. Υπάρχει και θα υπάρχει πάντοτε, όσο υπάρχει εκμετάλλευση και

καταπίεση, όσο ακόμα και μια ψυχή πάνω στη γη δεν είναι λεύτερη.

Εμπρός, λαέ, μη σκύβεις το κεφάλι… !

Η Όλγα Τσιλιμπάρη είναι εκπαιδευτικός, μέλος της ΕΛΜΕ Κέρκυρας